Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 3 серпня 2010 року № 29 (349)

ЕКОНОМІКА ЯК ДЗЕРКАЛО ПОЛІТИКИ

УРЯД ЗАГАНЯЄ УКРАЇНЦІВ ЗА МЕЖУ БІДНОСТИ

Кабінет Міністрів на чолі з антиукраїнським прем'єром безсоромно залазить в кишеню кожної української родини. Вже з 1 серпня цього року ціна газу для населення і теплопостачальних підприємств зросла на 50%.

Слідом за газом в Україні підвищаться інші комунальні тарифи. Зокрема, тарифи на тепло будуть підвищені з початком опалювального сезону – 15 жовтня. Підвищення вартости опалення та гарячої води становитиме від 20 до 30%, залежно від регіону.

Такі нововведення Кабміну остаточно заженуть український народ за межу бідності.

За даними соціологічних досліджень, оплачувати нові комунальні тарифи не зможуть приблизно 30% громадян. Разом з тим, уряд планує ввести штрафи для "недобросовісних" комунальних платників.

Тепер ці дії можна розцінювати як свідому політику нової влади проти свого народу, адже для задоволення побутових потреб в Україні видобувають достатню кількість блакитного палива.

Нагадаємо, що раніше влада обіцяла не піднімати тарифів на газ в обмін на пролонгацію перебування Чорноморського флоту Російської Федерації в Україні.

Низка політичних партій має намір оскаржити підвищення тарифів на газ в суді.

Оляна МИРОНЧУК

УКРАЇНСЬКИЙ БІЗНЕС ПОСТАВИВ ОЦІНКУ ВЛАДІ

Тільки 8% опитаних вважають, що з приходом до влади команди Віктора Януковича ситуація з веденням бізнесу в Україні покращала.

Близько 63% респондентів, якими виступили українські компанії, відзначили істотне погіршення фінансово-економічної ситуації в країні за останні півроку.

Про це свідчать результати опитування Business Conditions Survey: Russia and Ukraine, проведеного компанією Appleton Mayer в період з 5 до 19 липня 2010 року.

Тільки 8% опитаних вважають, що ситуація покращала. При цьому, на відміну від Росії, де великий бізнес позитивніший в оцінці поточної ситуації, в Україні представники усіх видів бізнесу були одностайні у виставлянні негативної оцінки владі.

Стосовно основних проблем, з якими компанії зіткнулися впродовж останніх 6 місяців, більшість респондентів відзначили: обмежений доступ до кредитних/інвестиційних ресурсів, посилення податкового тиску, падіння попиту на цільових ринках, корупцію і ріст цін на базові ресурси.

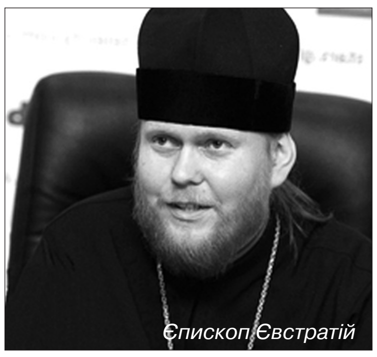
При проведенні оцінки основних складових ділового клімату найнижчі підсумкові бали отримав діловий клімат України. Так, при оцінці компаніями, працюючими в Україні, найнижчі бали отримали: захист прав власності й іноземних інвестицій (1,3), діяльність законодавчої і виконавчої влади у сфері поліпшення ділового й інвестиційного клімату (1,5), податкова система (1,9), державна регуляторна політика у сфері господарської діяльності (2,0).

Нагадаємо, голова Державної податкової адміністрації Олександр Папаіка заявив, що уряд не виконує свою обіцянку ввести автоматичне відшкодування ПДВ добросовісним платникам.

УКРАЇНА – НЕ РОСІЯ

МОСКОВСЬКІ ПАСТИРІ В УКРАЇНІ Є ІНОЗЕМЦЯМИ

30 липня в агентстві УНІАН відбулась прес-конференція секретаря Священного Синоду УПЦ КП єпископа Євстратія (Зорі), яка стосувалась підсумків святкування річниці Хрещення Руси, турне глави Російської православної церкви Україною та деяких нечестивих діянь чинної української влади.

Єпископ Євстратій

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

На початку прес-конференції єпископ Євстратій (Зоря) відзначив, що наразі можна констатувати: сприйняття переважною більшістю українців свята Хрещення Руси як важливої події відбулось. Вже третій рік поспіль це свято збирає до столиці України чимало людей, зокрема й з-за кордону. Як ми пам'ятаємо, 2008 року до України приїздив Вселенський Патріарх Варфоломій, минулого та цього року – Московський Патріарх Кирило (Гундяєв). Для нас це означає, що Київ, як місце Хрещення Руси, як місце, звідки сяє світлом Христове вчення, стає справжнім духовним центром.

– Як і в минулі роки, цьогоріч УПЦ Київського Патріархату, як повноцінна церква, вирішила разом з прочанами відзначити свято Хрещення, – продовжив єпископ Євстратій. – Відтак, ще в травні Священний Синод УПЦ КП ухвалив провести в Києві 28 липня загальноукраїнські заходи, а саме – Божественну літургію та Хресну ходу столицею, для чого заздалегідь уклали угоди з автоперевізниками задля доставки в Київ прочан з різних регіонів України. Проте 26–27 липня до Київської Патріархії почали надходити повідомлення від деяких автоперевізників про несподівану відмову від перевезень. Вони посилалися на тиск невстановлених осіб, які погрожували їм втратою ліцензії на здійснення послуг автоперевезення.

У ніч з 27 на 28 липня та зранку 28 липня масово надходили повідомлення про випадки перешкоджання виїзду наших паломників до столиці. Найбільше з Чернівецької, Волинської, Вінницької, Дніпропетровської, Львівської, Рівненської, Сумської областей, міст Одеси та Харкова. Під усілякими надуманими приводами працівники ДАІ зупиняли транспортні засоби з прочанами, не даючи їм їхати далі. З проблемами наші паломники зіткнулись також і на в'їзді до Києва. Під приводом того, що буцімто у Києві геть немає вільного місця для паркування, співробітники ДАІ не впускали транспорт. У відповідь на нашу публічну заяву щодо ганьби, яка коїлась руками міліції, на офіційному сайті МВС з'явилось повідомлення, в якому наша заява була розцінена як провокація.

Далі єпископ Євстратій з впевненістю сказав, що всі ці факти перешкоджання паломництву прочан УПЦ КП до Києва на святкування Хрещення мали спланований та системний характер.

Закінчення на 4-й стор.

АКТУАЛЬНИЙ ФОТОРЕПОРТАЖ

ГРЕКО-КАТОЛИКИ ВІДСВЯТКУВАЛИ ВЕЛИЧНУ ДЛЯ ХРИСТИЯН ПОДІЮ

В Українській Греко-Католицькій Церкві святкування 1022-ліття Хрещення Київської Руси розпочали 25 липня Архиєрейською Божественною Літургією у Патріаршому Соборі Воскресіння Христового, що зводиться на Лівому березі Дніпра у Києві. Святкові Літургії та обряди відновлення хресних обітниць відбулися у храмах усіх єпархій та екзархатів УГКЦ як в Україні, так і за її межами.

28 липня у Патріаршому соборі Архиєрейською Божественною Літургією ушанували Рівноапостольного князя Володимира. Святкова Літургія завершилася чином освячення води у Дніпрі.

Того ж дня Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар звернувся до вірних з місця Аскольдової могили у Києві, де у храмі Святого Миколая Чудотворця відбувся Молебень до Святого Рівноапостольного великого князя Володимира. У Молебні взяли участь владики Йосиф Мілян та Богдан Дзюрак, парох церкви отець Ігор Онишкевич, численне духовенство, парафіяни храму та віряни з Київської архиепархії УГКЦ.

Промовляючи до присутніх, Блаженніший Любомир торкнувся витоків християнської історії України, згадавши про те, що на Київських пагорбах проповідував Апостол Андрій, це місце нагадує нам князя Аскольда, а Папа Климент І на нашій землі закінчив своє мученицьке життя. "Ми пригадуємо, що вже більше як тисячу років тому в цьому місці жила княгиня Ольга і, напевно, навкруги неї – багато християн. Тут її онук, князь Володимир, остаточно увів християнство як державну релігію Київської Руси, і тисячу років християнство формує наш нарід", – сказав Глава УГКЦ.

На думку Блаженнішого Любомира, історія є надзвичайно важливою в існуванні народу і людини, але є щось важливіше за історію: "Є те, що ми називаємо "мудрість", і то не звичайна людська мудрість, але Божа". Як зауважив Предстоятель греко-католиків, "люди ставлять собі багато прерізних питань – щодо політики, економіки, культури, науки, щодо кожного прояву людського життя. Але основне питання – як мені бути християнином в цьому сьогоднішньому світі, в моєму житті? Нехай милостивий Господь за заступництва Пресвятої Богородиці і усіх тих Святих, яких видала наша українська земля, а головно – за заступництва Рівноапостольного князя Володимира – дасть нам світло, щоби ми знали, як нам бути християнами, щоби ми були не тільки глядачами, а й діячами", – наголосив Глава УГКЦ на Аскольдовій могилі у Києві.

Після Молебня уся громада урочисто заспівала духовний гімн України "Боже великий, єдиний". Програма святкування продовжилась концертом духовної пісні та завершилась ще довгим спілкуванням вірних, які тут, у серці України, принесли подяку Господові за дар Хрещення.

Підготував Богдан ЗАХАРЯК

ХРЕСНА ХОДА В КИЄВІ ЗІБРАЛА БІЛЬШЕ 10 ТИСЯЧ ВІРУЮЧИХ

Хресна хода в столиці з нагоди річниці Хрещення Київської Руси-України зібрала понад 10 тисяч священиків і прихильників Української православної церкви Київського патріархату.

Водночас Київська патріархія отримувала численні сигнали про різноманітні спроби перешкодити від'їзду паломників до столиці на святкування Хрещення Київської Руси-України, повідомили у прес-центрі УПЦ КП.

Зокрема, йшлося про тиск на автоперевізників з метою змусити їх відмовитися від перевезення груп паломників, погрози відібрати ліцензію на перевезення та створити інші "неприємності". У зв'язку з чим спостерігалася масова відмова перевізників від виконання рейсів, про які завчасно було домовлено.

В інших випадках чиновники місцевої влади настійливо "не рекомендували" духовенству Київського патріархату їхати до Києва 28 липня.

Надходили також сигнали про перешкоджання проїзду автобусів безпосередньо на трасі – під надуманими приводами їх зупиняли і не пропускали далі представники ДАІ.

Усі ці випадки викликають серйозну тривогу, вважають в КП, адже вони "носять не поодинокий, а масовий і систематичний характер". Святійший патріарх Філарет звернувся до представників державної влади за роз'ясненнями. У відповідь було повідомлено, що жодних розпоряджень щодо вчинення перешкод у перевезенні паломників для участі у святкуванні дня Хрещення Київської Руси буцімто не давалося. Незважаючи на це, інформація про перешкоди продовжувала надходити.

Групу харків'ян, які 27 липня зібралися їхати на Хресний хід до столиці з нагоди річниці Хрещення Київської Руси-України, міліція не випустила з міста.

О 01.30 ночі п'ять співробітників ДАІ на чолі із заступником начальника Одеського міського управління Державтоінспекції Олександром Стариченком заблокували виїзд автобуса з групою віруючих Української православної церкви (Київського патріархату) до Києва для участи в Хресній ході, повідомив УНІАН один із паломників Володимир Малофеєв.

"Коли орендований "Мерседес" прибув з гаража автопідприємства на вулицю Торгову і люди попрямували до машини, щоб відправитися в поїздку, автобус раптово заблокували співробітники ДАІ на трьох міліцейських автомобілях. Підполковник О.Стариченко, який підійшов до водія автобуса, відразу ж висунув звинувачення, що той п'яний, а до віруючих – жінок і чоловіків – співробітники ДАІ у формі та люди у штатському застосовували грубу фізичну силу, щоб не допустити посадку в автобус", – заявив В.Малофеєв.

Одеські паломники на знак протесту перекрили рух на Торговій вулиці, – одній з центральних магістралей міста.

За даними Департаменту зв'язків з громадськістю МВС, на святкування до столиці прибуло близько двох тисяч прочан різних конфесій на 80 автобусах. Для зручности пересування центральними частинами Києва транспортні засоби гостей були розміщені поблизу станцій метрополітену на відповідних майданчиках під охороною працівників міліції, пояснили у МВС. До місця проведення святкувань паломники діставалися організованими групами муніципальним транспортом та столичним метро.

Світлини Богдана ЗАХАРЯКА

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГРАНІ ІМПЕРСЬКОГО СИНДРОМУ

ЧОГО НЕ ЛЯПНЕШ, ПЛАЗУЮЧИ

Марія БАЗЕЛЮК

Ще в часи античности, середньовіччя рабство трактували як стан душі. Раб не той, хто носить кайдани, а той, хто пишається своїм рабством. Сентенція ця не раз спадала на думку під час перегляду теленовин останньої декади липня, позначеної просто-таки навалою російських гостей в Україну, зокрема в Крим. Не втомлюватиму читачів переліком іменитих візитерів – і без цього в наших людей вже алергія на затуліних із лужковими (щоправда, поки їм було заборонено в'їжджати в Україну, наша земля перепочила від осквернення). У В. Путіна свій клопіт – вибори. Тож інспекційна поїздка в Україну, де "власть стала во фрунт" з німим запитанням в очах "чего изволите", лише додасть В.В.П. балів у російського електорату. Щоправда, його суперник Д.Медведєв побував у Криму на десять днів раніше, проте фурору не викликав – на триколісному байку не їздив, автографів не роздавав, тож нічого нового до свого пихато-бундючного образу не додав.

І особи першого ешелону російської влади, і ті, що прибули в їхньому обозі для виконання особливих доручень чи просто для підтанцьовки, завзято демонстрували в Криму: хто насправді в українській хаті господар, не церемонячись із нашим державно-політичним бомондом, якому відвели роль прислуги на чужому святі. День Військово-морського флоту Росії її ж керівництво разом з "обозом" відзначило на нашій землі бурхливо, розгнуздано і з феєрверками в присутності численних українських вдадожців, одні з яких смиренно спостерігали за видовищем, а другі – з дурнуватим ентузіазмом і запопадливістю захоплювалися військовою могутністю чужої держави, не здогадуючись про свій жалюгідний вигляд. Утім, за них і соромитися не варто – самі обрали собі роль пахолка, який скаче від радости, коли пан поблажливо поплескує його по плечі. Болить Батьківщина, яку принижено!

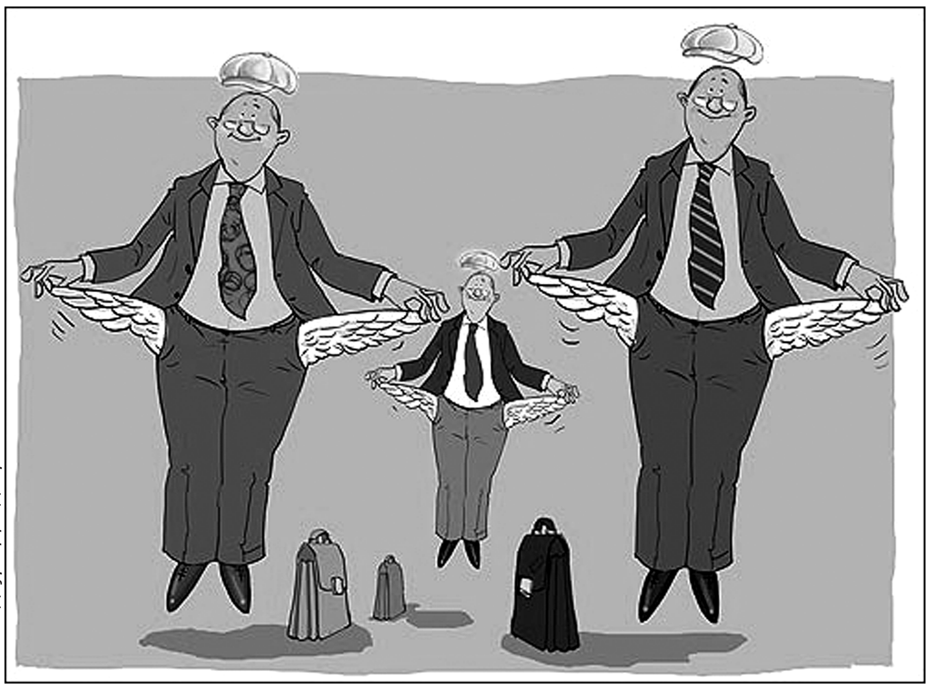
Свого часу Ю.Лужкову, К.Затуліну і К° заборонили в'їзд в Україну – цілком обгрунтовано і на законних підставах. Нова влада заборону скасувала, очевидно, сподіваючись, що після підписання Харківських угод московські достойники на "добро" відповідатимуть "добром", іншими словами, бодай публічно не зазіхатимуть на територіальну цілісність України, Президентом якої став Віктор Янукович, а свою людину, міркували на Банковій, старші партнери дискредитувати не будуть. Тим більше, що та ж Банкова вже не раз демонструвала: нема такого кремлівського бажання, яке б вона не виконала.

Сподіваючись на московську вдячність (і забувши прислів'я про свиню, яку пусти під стіл, то вона на стіл залізе), Президент В.Янукович особисто зателефонував Ю.Лужкову, аби повідомити, що дорога йому в Україну відкрита. Можливо, в Адміністрації Президента нема людей, які можуть популярно пояснити В.Януковичу, що інформувати градоначальника російської столиці про оте всепрощаюче рішення Києва стосовно нього – не президентського рівня справа? Виглядає на те, що є такі люди. Чи не підказали, чи їх не послухали... Але дзвінок був. А Лужков зрозумів цей жест як дозвіл на паплюження і приниження нашої держави, він відразу заявив, що Чорноморський флот Росії назавжди залишиться в Криму, який разом із Севастополем неодмінно мають повернути Росії. Якби після таких заяв офіційний Київ негайно знову заборонив Ю.Лужкову приїжджати в Україну, то в Москві збагнули б, що українській владі можна не тільки вказувати – з нею треба рахуватися. Проте після лужковського плювка київські владоможці (чи й обтерлися?) покірно чекали тепер уже цілком передбачуваного розвитку подій.

Лужков, прибувши у Крим, виступив у ролі тієї самої свині, яку пустили під стіл. Він паплюжив В. Ющенка, заявив, що ЧФ у Севастополі назавжди, пообіцяв багатомільйонні інвестиції для Криму. Тираду московського градоначальника з побожним благоговінням, не відходячи від нього ні на крок, слухав голова Ради міністрів Криму Василь Джарти. Проковтнувши почуте, він підписав із Ю.Лужковим План співпраці Москви із Кримом до 2013року. В перервах між заходами Ю. Лужков, як чоловік практичний, прикупив собі санаторій в Криму.

Навіть російська преса сором'язливо зауважила, що мер Москви поставив керівників України в незручне становище. Та що ж самі "керівники"? А вони відрядили на 5-й канал "золотий голос партії" (Партії регіонів) пана Чечетова, і той, заливаючись в екстазі, відбілював Лужкова, звинувачуючи в його україноненависницьких заявах і Ющенка, і Бандеру з Шухевичем. І жодного слова осуду на адресу українофоба! Цікаво, якщо особисто пан Лужков плюватиме безпосередньо у фізіономію пана Чечетова, той також заливатиметься солов'єм, шукаючи тих, хто спонукав мера до "дружнього " вчинку?

Загалом минулого тижня з телеекранів прозвучало чимало такого, що виходить не лише за межі пристойности, а й здорового глузду. Московські апологети в Україні, відчувши вседозволеність, розперезалися до маразму. Один із таких парвеню, приміром, заявив, що якби російська армія вторглася на українську землю (очевидно, з визвольною місією), то від Донбасу аж до Збруча і далі українці з радості закидали б її квітами і вінками. Варіант "визвольного походу" в Москві напевно розглядався, та, схоже, відпав як безперспективний. Зважаючи на українську ментальність, там зрозуміли, що, в разі військової агресії, на захист України, її свободи і чести стануть всі українці – від Дінця до Карпат, а штаб наш буде десь у Холодному Яру. Під час Другої Світової війни наші батьки і діди створили армію без держави, яку впродовж десяти років не могли здолати Гітлер і Сталін. Ми, що пізнали смак свободи, зуміємо захистити рідну землю від всякого ворога. Українці – прекрасні воїни. В Москві це визнають... Ну, а той парвеню щось бовкнув про вінки. Чого не скажеш, плазуючи...

Мал. Адгура Дзидзарії.

ЖИТИ СТАЛО КРАЩЕ?

ЦІНИ НА ХЛІБ МОЖУТЬ ВИРОСТИ НА 7–10% ВОСЕНИ

Подорожчання зерна на внутрішньому ринку на 15% може викликати подорожчання борошна і, відповідно, зростання цін на хлібобулочні вироби на 7–10% восени. Такий прогноз зробив експерт Українського клубу аграрного бізнесу Володимир Лапа під час прес-конференції в медіа-холі ІМК.

За його словами, підвищення цін на зерно на внутрішньому ринку викликане двома чинниками: впливом світового ринку і підвищенням собівартости виробництва культур, зокрема у зв'язку з великими кредитами, які вимушені були брати аграрії.

"Нинішні ціни на внутрішньому ринку на 15% вищі, ніж ті, за якими купувалося продовольче зерно для потреб хлібопекарень у минулому маркетинговому році. Це означає, що з деяким інтервалом у часі повинно подорожчати борошно і, як наслідок, спостерігатиметься зростання цін на хлібобулочні вироби", – вважає В.Лапа.

Він відзначив, що за три місяці борошно буде на 15% дорожче, і теоретично ціна на хліб може підвищитися на 7–10%.

При цьому експерт зауважив, що держава може спробувати стабілізувати цінове коливання за рахунок зернових запасів, однак прогнози щодо наявності в державних засіках необхідної кількости зерна В.Лапа не зробив.

Святослав ХАЛУС

БОГ – У ПРАВДІ

П'ЯТЬ АНАФЕМ,

які Російська православна церква оголошувала українцям

Володимир ЯЦУЛЬЧАК

I. 1416 року Московський митрополит Фотій та Собор російських єпископів піддали анафемі митрополита Київського Григорія Цамблака. Московська церква не визнавала окремої Київської митрополії у Великому князівстві Литовському і вважала лише себе її правонаступницею. Григорія звинуватили в незаконному привласненні духовної влади. Фотій назвав його "бунтівником, поставленим від несправедливого збіговиська". Заявив: "Маємо його за відкинутого, і відлученого, і проклятого". Українські єпископи та Константинополь проігнорували московське прокляття.

II. 1458-го Київського митрополита Григорія Болгарина висвятив Константинопольський патріарх Григорій Мамма за згодою Папи Римського Пія II. Московський патріарх Іона, який за 10 років до цього самостійно проголосив автокефалію Російської церкви, не визнав Київського митрополита й оголосив йому анафему. Називав Григорія відступником від православ'я, закликав усіх єпископів розірвати з ним будь-які стосунки. Частина українських єпископів підтримали свого митрополита. Відтак відбувся остаточний поділ митрополій на Київську та Московську. 1469 року Константинопольський патріарх Діонісій затвердив Григорія на київській кафедрі.

III. 1690 року Собор під проводом патріарха Московського Іоакима оголосив анафему "хлібопоклонницькій єресі" – твердженню, що хліб і вино стають Тілом і Кров'ю Христа, якого, разом із католиками, дотримувалися й українські православні. Заборонили читати богословські твори українців, що "мають єдиномислія з Папою та західною церквою". Серед таких опинилися книжки Петра Могили, Кирила Ставровецького, Симеона Полоцького, Луки Барановича та інших. В Україні та низці православних країн анафему не визнали. Через це новий патріарх Московський Адріан за три роки піддав анафемі всі книжки Києво-Печерської лаври, які друкували українською.

IV. 1708-го Російська православна церква наклала анафему на українського гетьмана Івана Мазепу за "хрестовідступництво та зраду великому государю". Це проголосили українські єпископи в присутності Петра І в Глухові. Розірвали гетьманські грамоти та нагороди, потягли вулицями ляльку Мазепи. Згодом кат "повісив" її на площі. Московські єпископи погрожували відлученням усім, хто спокуситься приєднатися до гетьмана в його "богопротивній справі". Торік у Київському патріархаті заявили: РПЦ створила комісію, яка розглядає питання про зняття анафеми з гетьмана. Втім, у червні патріарх Московський Кирило попросив київську владу змінити назву вулиці Івана Мазепи на Лаврську. Вважає, що вулиця, яка веде до однієї з найбільших православних святинь, не може носити ім'я відступника церкви.

V. 1997 року Архієрейський собор Російської православної церкви піддав анафемі настоятеля Української православної церкви Київського патріархату Філарета. Собор пояснив: "Чернець продовжив розкольницьку діяльність, богохульні "богослужіння", в тому числі, блюзнірські ліжехіротонії, не маючи священного сану, осмілився найменувати себе "Патріархом Київським і всієї Руси-України", продовжував завдавати своїми злочинними діяннями шкоди православ'ю на Україні". Філарет відлучення не визнав. Вважає, що його здійснили з політичних міркувань. Не визнаючи Київського патріархату офіційно, із Філаретом продовжують спілкуватись особисто зокрема представники Константинопольського патріархату. Своїм патріархом Філарета визнають від 10 до 15 млн українців.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

ЗАГИБЛИМ ПОБРАТИМАМ...

Ярослав ЛЕМИК

Вшановуючи памать д-ра С.Фостуна, хорунжого М.Шептицького, булавного В.Пігея та члена Конгресу Українських Націоналістів інж. Р.Панкевича, громадськість та священики 25 липня 2010 року відправили панахиду на місці їхньої загибелі шість років тому, біля пам'ятного знаку при дорозі Золочів-Львів. Панахиду відправили священики з села Куровичі о.Михайло (УАПЦ) та о.Тарас (УГКЦ). На панахиду прибули члени Конгресу Українських Націоналістів з усіх куточків Львівщини, члени Спілки Офіцерів України та громадськість села Куровичі.

Після завершення панахиди представники громадськості згадали події шестирічної давності та співставили їх із сучасним політичним станом України. Зокрема, депутат Львівської обласної ради від Конгресу Українських Націоналістів Роман Дідусь нагадав учасникам про загрозу втрати незалежності, як і 2004 року, і закликав бути пильними під час найближчих виборів до місцевих рад. Перший демократичний Голова міста Львова Василь Шпіцер наголосив на повзучій московській окупації, не лише економічній, а й з боку московської церкви. Про загиблих дивізійників тепло згадали у своєму слові голова Спілки Офіцерів України полковник Василь Білоус та капітан першого рангу Євген Лупаков.

Від імени родин загиблих подякувала організаторам і учасникам пам'ятного заходу вдова д-ра Святомира Фостуна п. Люба Фостун. А в перервах між виступами учасників секретар обласного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Ігор Данилиха зачитував уривки з літературних творів Святомира Фостуна.

Панахида завершилася спільним виконанням Національного Гімну України. До пам'ятного знаку були покладені вінки від побратимів ОБВУ з Великобританії та Спілки Офіцерів України, а також квіти від рідних та близьких.

КОНСТИТУЦІЙНЕ КРИВОСУДДЯ

ДОЛЮ ПОВНОВАЖЕНЬ ЯНУКОВИЧА ВИРІШИТЬ СУДДЯ З МАКІЇВКИ

Суддею-доповідачем у справі щодо неконституційности політреформи 2004 року став суддя Конституційного суду Сергій Вдовиченко.

Як повідомляють джерела Української правди, саме Вдовиченко готуватиме проект рішення Конституційного суду.

Суддя Вдовиченко – уродженець Донецької области, в минулому – суддя Центрально-міського районного суду міста Макіївка.

С.Вдовиченко був призначений суддею КС у травні 2008 року за квотою президента.

За повідомленнями джерел, за призначення Вдовиченка перед Ющенком особисто клопотав Віктор Янукович, і тодішній президент був змушений внести цю кандидатуру, щоб Партія регіонів дозволила скласти присягу двом іншим суддям КС з квоти президента.

Як відомо, Конституційний суд відкрив провадження за поданням 252 депутатів щодо конституційности закону "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року №2222-IV.

ПОКРАЩЕННЯ ЖИТТЯ ВЖЕ СЬОГОДНІ

ДОРОГУ ДО ДАЧІ ЯНУКОВИЧА РЕМОНТУЮТЬ ЗА 50 МІЛЬЙОНІВ

Дорогу Київ-Вишгород-Десна на ділянці до "Межигір'я" ремонтують планово з метою забезпечення безпеки руху. Про це заявив голова Укравтодору Володимир Демішкан, коментуючи інформацію про те, що до резиденції "Межигір'я" будують нову VIP-дорогу.

Як зазначив Демішкан, поточний ремонт ділянки цієї дороги протяжністю 8,4 км є "плановим".

"Хочу підкреслити, що ця дорога першої категорії побудована ще у 80-ті роки минулого сторіччя. За тридцять років середньорічна інтенсивність руху тут зросла до 23 тис. автомобілів на добу, а в окремі дні сягає і 30 тис", – сказав він.

"Дорога не ремонтувалася 15 років (при нормативному терміні, згідно з чинними правилами, – 11 років)", – зазначив Демішкан. Він повідомив, що орієнтовна вартість цих робіт складає 49,7 млн. грн. За його словами, на проїжджій частині цієї дороги є численні просідання, тріщини, порушена система поверхневого водовідведення.

"Вивчивши ситуацію, фахівці прийшли до висновку, що подальше зволікання з ремонтом цієї дороги зумовило б значні перевитрати бюджетних коштів, оскільки руйнування інтенсивно розвиваються, і воно мало би вкрай негативні наслідки для безпеки дорожнього руху", – зазначив він.

За помідомленням Інтернет-сайту "Українська правда"

УКРАЇНА – НЕ РОСІЯ

МОСКОВСЬКІ ПАСТИРІ В УКРАЇНІ Є ІНОЗЕМЦЯМИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У такий спосіб владою грубо порушені гарантовані Конституцією України права громадян на свободу совісти, віросповідання та пересування. Особливо прикрими ці факти виглядали на фоні сприяння тією ж владою у доставці віруючих УПЦ МП до місць богослужінь та проповідей глави РПЦ Кирила. Проте, незважаючи на перешкоди, до Києва таки дісталось багато нашого люду. Загальну кількість людей, які взяли участь у Хресній ході, ми оцінюємо до 20 тисяч чоловік, лише священиків було 1,5 тисячі – повідомив єпископ Євстратій.

З приводу викладених вище фактів 30 липня Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звернувся з листами до Президента України В.Януковича та міністра внутрішніх справ А.Могильова. Предстоятель просить їх розібратись у цій ганебній ситуації, захистити права громадян України і вжити усіх заходів для недопущення подібних інцидентів у майбутньому.

Єпископ Євстратій торкнувся теми висвітлення святкування Хрещення Руси та візиту глави РПЦ Кирила в Україну на Першому національному телеканалі.

– Тут ми побачили абсолютну нерівність у тому, як висвітлювались наші святкові заходи та заходи УПЦ МП. Нам було надано лише півтори години у запису для трансляції богослужіння у Володимирському Патріаршому Соборі. Але це аж ніяк не йде у порівняння зі щоденними кількагодинними трансляціями у прямому ефірі богослужінь Патріарха РПЦ Кирила. Більше того, при сайті Першого національного телеканалу створено окремий сайт, який висвітлював візит московського Патріарха. На цьому офіційному державному (!) сайті було розміщено декілька повідомлень, які стосувались Київського Патріархату. Одне з повідомлень – під назвою "Київський Патріархат" викинув "піратський прапор" з мертвою головою та кістками". Інше повідомлення "У Киеві проходить хресний хід розкольників з нагоди річниці Хрещення Руси". Про зміст повідомлень, які містились під такими заголовками, усі, певно, здогадуються. Така позиція державного органу, яким є телеканал, нам щонайменше не зрозуміла. До керівника цього каналу пана Бенкендорфа ми також надішлемо листа з проханням роз'яснення, – запевнив єпископ Євстратій.

Щодо підсумків візиту московського Патріарха Кирила, присутні журналісти дізнались наступне.

– Чи відбувся міжконфесійний діалог? – запитав єпископ Євстратій. Так, відбувся – відповів він на своє запитання. – Нашу позицію вкотре почули, кількість люду на нашій Хресній ході засвідчила, що її неможливо ігнорувати. Ми побачили, що цього року на богослужіння Патріарха Кирила прийшло менше люду, аніж очікувалось. Зокрема, на молебен Кирила в Києві на Володимирській гірці зібралось всього кілька сот чоловік. Зацікавленість, що була минулого року, спала. Коли вісім днів поспіль з ранку до вечора наставницьким тоном українцям розповідали, що їм потрібно робити, як полюбити отой "русскій мір", то це виявилось занадто. Багато хто відчув відторгнення.

Дуже дивно було бачити величезну кількість правоохоронців, які оточували російського Патріарха. По чотири тисячі міліціянтів в Одесі та Дніпропетровську, більше двох тисяч у Києві. Одне інтернет-видання, кепкуючи з цього приводу, написало, що саме міліціянти виявились найбільш відданими прихильниками Патріарха Кирила в Україні. Патріарх УПЦ КП Філарет на Володимирській гірці сказав, що в Євангелії написано – пастир виходить, а вівці (паства) йдуть за ним. А тут пастир приїхав з чисельною охороною, яка відділяла його від пастви. Наш Патріарх Філарет ніколи від своїх вірян не відгороджується, як це робить Патріарх Кирило, якого охороняли прибулі з ним російські охоронці, наша рідна СБУ, не менш рідна міліція тощо. Ешелоновані кордони охорони!

Чи був цей візит пастирським, чи все ж політичним? – поставив наступне запитання єпископ Євстратій.

– Експерти, журналісти та, зрештою, самі люди дали відповідь на це запитання. Патріарх Кирило пропагував в Україні свою концепцію "русского міра". Це не пастирство, це вже геополітика. А що це таке і де це – "русскій мір"? От у католиків є Ватикан. Це така малесенька держава, яка має величезний духовний вплив. Можливо, щось подібне створює Патріарх Кирило в Україні? Така собі держава Святая Русь в Українській державі. Але давайте поміркуємо, чи нам, українцям, це потрібно?

Так чи ні, а ідея "русского міра" є ворожою до української державности. Коли проповідується, що ми – єдиний народ, народ Святої Руси, то це мені нагадує ідеологему про радянський народ. Зміст той самий, а форма інша. Є український, білоруський та російський народи. Так, вони є спорідненими, але різними. Навіть Леонід Кучма, якого важко звинуватити в українському націоналізмі, свою книжку назвав "Україна – не Росія". Патріарху Кирилу слід її уважно прочитати.

Далі єпископ Євстратій розвінчав росповсюджуваний російськими ЗМІ міф про те, що УПЦ КП трималось лише завдяки політичній підтримці представників української влади. Тепер, мовляв, коли влада в Україні назавжди (?!) змінилась, Київський Патріархат розсиплеться.

– Відповідально заявляю – не дочекаєтесь! Святкування нашою церквою Хрещення Руси та Хресна хода усе показали. Наш Патріархат міцний, і напади та агресії супроти нього є лише зміцнюючим фактором. Кількісно наша паства випереджає усі православні конфесії в Україні, включно з УПЦ МП, про це свідчать усі незаангажовані опитування, за якими до нашої конфесії належать близько 30% православних українців, тоді як до УПЦ МП – 20%. В абсолютних цифрах це співвідношення виглядає так: УПЦ КП – 14,5 млн. чоловік, УПЦ МП – 9,5 млн. чол.

Єпископ Євстратій твердо висловився щодо необхідности постання в Україні єдиної помісної церкви. Він переконаний, що для церкви бути єдиною – це норма. Тому, що Христос єдиний, і одне Євангеліє. Якщо ми говоримо про українське православ'я, то в усіх конфесій єдина догматика, церковна практика, ікони тощо. Українське православ'я розділене лише по одному питанню – чи має воно право бути незалежним, як то вже зреалізовано в усіх інших православних народів – росіян, греків, грузинів, болгар, румунів. На думку нашої конфесії, той, хто відкидає можливість унезалежнення Української церкви, відкидає й державну незалежність українців. Дуже важливо, щоб в Україні була єдина церква, адміністративно незалежна від інших центрів. Лише тоді церква служитиме своєму народові, а не виконуватиме волю того чи іншого закордонного центру.

Ми бачимо, що українські пастирі, які служать своєму народові, самого народу не бояться, а московські прибульці відгороджуються від нашого народу щитами та міліцією. Чому? Тому, що вони є іноземцями. Вони чужі тут. Шановані, поважні? Можливо. Але не рідні. Отже, пройде час, зміняться люди, зміниться Патріарх Кирило, який і є одним з архітекторів ситуації в українському православ'ї, яку ми спостерігаємо зараз. Українці таки об'єднаються в єдину помісну церкву – підсумував секретар Священного Синоду УПЦ КП єпископ Євстратій (Зоря) на завершення своєї прес-конференції.

Володимир МАНЬКО, "Нація і держава"

СУЧАСНИЙ ВАНДАЛІЗМ

Сергій КРОЛЕВЕЦЬ: "ЗА ПЕРЕДАЧЕЮ ЛАВРИ СТОЇТЬ КОРУПЦІЯ"

Києво-Печерську Лавру (ту її частину, яку ще не прибрала до своїх рук Московська церква) передали з комунальної власності в державну. Після такого рішення Київради столична інтелігенція, музейники й митці завмерли в тривожному очікуванні. Що далі? Чи віддадуть землі й майно церкві сусідньої держави? Що буде з музеями та творчими майстернями, розташованими на території заповідника? З цими та іншими запитаннями ми звернулися до голови Всеукраїнської асоціації музеїв, колишнього генерального директора Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника Сергія Кролевця.

2009 РОКУ ПАРТІЯ РЕГІОНІВ БУЛА ПРОТИ ПЕРЕДАЧІ ЛАВРИ

– Пане Сергію, Києво-Печерську Лавру передали з комунальної власності в державну. Депутат Київради Олександр Бригинець уже висловив побоювання, що цей крок зроблено з однією метою – передати її з державної власності до "церковно-московської" – і що над музеями й майстернями, що розташовані на території Києво-Печерського заповідника, уже нависла небезпека. Чи поділяєте його побоювання і які вбачаєте причини такого рішення?

– Акцент треба робити не на самій передачі, а на тому, у який час це робиться. Чому це не було зроблено рік тому чи два? Або 2003 року, коли Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник передавали з міського підпорядкування до міністерського? Але чомусь тоді не було зроблено передачі майнового комплексу одночасно з передачею закладу... Закладом керує міністерство, майно розподіляє місто. І ця ситуація всіх влаштовувала 7 років. І спроби минулого й позаминулого років вирішити питання, недовирішене 2003 року, чомусь наражалися на повне бойкотування у Верховній Раді. Коли голосували в травні 2009 року, Партія регіонів була проти передачі майна в державну власність. А зараз вони "за". Що змінилося? Я бачу в цій ситуації виключно політичний підтекст.

Нині Київрада просто проголосувала передати майно в державну власність, а що буде з цим майном, що буде з музеями на цій території, чи буде скорочено заповідник? Відповідей немає. Натомість приходить лист від Мінкультури з підписом міністра Кулиняки про скорочення в заповіднику на 20% працівників. Понад 100 чоловік просто виганяють на вулицю...

– Рознарядка стосується тільки вашого заповідника чи інших музейників теж чекають звільнення?

– Поки що скорочення стосується Києво-Печерського заповідника. Але це такий пробний крок. Якщо він пройде, то завтра підуть скорочення в усих музеях і заповідниках України. Нинішня влада обіцяла скоротити чиновників, а звільняє музейних працівників.

На території заповідника – п'ять музеїв і ще два – в охоронних зонах. Над ними нависла загроза. Невідомо, що з ними буде.

У ЯЩИКАХ В УКРАЇНСЬКОМУ ДОМІ ГИНЕ МУЗЕЙ ІСТОРІЇ КИЄВА

– Чому за рішення про передачу Лаври Київрада проголосувала саме напередодні візиту московського патріарха Кирила, чи це просто випадковий збіг?

– Це ви – четверта влада – розкладайте цей пасьянс на основі фактів. Ідеє скорочення працівників, передають майно до державласності саме сьогодні, а не вчора і не рік тому, коли був інший формат влади. І немає документа, який би сказав, що буде з музеями через 5 чи 10 років. У мене є причини побоювань, бо перед очима одразу постає музей історії Києва. 6 років тому його вигнали з рідного приміщення, віддали будівлю під суд. Пообіцяли найкраще приміщення, в Українському домі, і 6 років музей не працює, він існує віртуально. Екскурсій немає, фонди не поповнюються. У тих ящиках на 4-му і 5-му поверхах Українського дому гинуть експонати, гине музей.

У нас росте покоління киян, які не знають історії свого міста. І не дивно, що Київрада голосує за перейменування вулиці славетної людини, яка зробила для України, для Лаври і для церкви стільки, скільки не зробив жоден політичний діяч.

– У Києві залишилося лише два палаци: Кловський і Маріїнський. Киянам і туристам потрапити в обидва сьогодні неможливо. Чи справедливо, що Кловський віддали служителям Феміди і виселили музей історії Києва?

– Переселення суду в палац – це просто кричущий факт тотального культурного невігластва нашої так званої "правлячої еліти". Я все ж таки сподівався, що керівництво суду використає якісь свої важелі, щоб вирішити подальшу долю музею. Але дарма. В Україні йде процес "розкуркулювання" музеїв. У той час, як в усьому світі нащадки царів і королів відчиняють двері своїх апартаментів для громадськості, створюють у них музеї. У нас був музей у гарному палацовому комплексі. Його виганяють під дурилку – "у вас буде Український дім". Український дім – одне з найкращих "жирних" приміщень у центрі Києва, ну хто це віддасть, при тій владі, яка нахабно краде в киян їхні подвір'я, у дітей майданчики і дитячі садочки... Дитячий садочок в Аскольдовому провулку – пам'ятка архітектури 1923 року – зараз забудовується хмарочосами за гроші скоробагатьків, які сидять у парламенті. Садочок з майданчиком просто приречений, його продадуть. Влада ставиться до цієї країни як до місця, де вона заробляє гроші. Наша правляча "еліта" своїми дітьми, дружинами, грошима, коханками не присутня у цій країні, вони присутні за кордоном, там вони відпочивають, одягаються, навчають дітей, зберігають свої гроші, заздрять тій буржуазній культурі й нищать свою.

ЦЕРКВА ЗВЕЛА НА ТЕРИТОРІЇ ЗАПОВІДНИКА 15 ТИСЯЧ КВ. М НОВОБУДОВ ДЛЯ ВЛАСНИХ ПОТРЕБ – БЕЗ ЖОДНИХ ДОЗВОЛІВ

– А чи відома вам доля творчих майстерень художників, що перебували в корпусі №30 Києво-Печерського заповідника? Вони опинилися під загрозою виселення через закінчення строку оренди. Київрада строк оренди не подовжила. Але ж приміщення відбудували після війни коштом Національної спілки художників.

– Справді, це приміщення будувалося для лаврської іконописної школи в кінці XIX століття, там працювали Попов і Їжакевич, які розписували трапезний храм Києво-Печерської Лаври. Після війни за кошти художників будівля була відреставрована. Там були майстерні відомих митців. Питання можна вирішити, дати інше приміщення цим митцям десь на Печерську. Ні, їх просто виселяють на вулицю, а цей корпус планується передати "під потреби церкви", яка тільки за останні п'ять років звела на території Нижньої Лаври близько 15 тисяч метрів квадратних новобудов для власних потреб, без дозволів і погоджень!

– Іконописну школу теж чекає закриття?

– Наскільки мені відомо, договір оренди не було продовжено. А куди виженуть художників – незрозуміло.

КИЇВРАДА УМИВАЄ РУКИ, НАСПРАВДІ ЗА ПЕРЕДАЧЕЮ ЛАВРИ СТОЇТЬ КОРУПЦІЯ

– Як досі в Лаврі співіснували церковники, митці та музейники?

– 2002 року заповідник за дорученням Кабміну розробив концепцію розвитку Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника та принципів його співіснування з церквою. Існувало розуміння, що такий документ вкрай потрібний як церкві, так і музеям. На жаль, на стадії візування чиновники поклали цей документ під сукно. Але, опрацьовуючи його з вищим керівництвом церкви, ми змогли знайти порозуміння в принципових речах. Працювала міжвідомча комісія з урегулювання державно-церковних відносин при Кабінеті міністрів, яка регулярно збиралась. Таку позицію підтримувало й колишнє керівництво міста (Олександр Омельченко особисто втручався в разі потреби). На жаль, вже років п'ять ця комісія не працює.

Зараз, на мій погляд, у деяких учасників процесу з'явилась оманлива спокуса вирішити все й відразу. Київрада сплавляє проблемний об'єкт, який не дає зиску. Церква спокушається майном і витісняє музеї як щось чужорідне й вороже їй. А насправді за цим стоять корумповані чиновники, віртуози плетіння мережива інтриг з метою і далі ловити рибку в каламутній воді. Зокрема, керівництво Держслужби з питань національної культурної спадщини тікає від відповідальності за ганебну забудову Києва й руйнування пам'яток національного значення: сьогодні одіозний Микола Кучерук і Марина Громова – нове керівництво Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника, заступник і генеральний директор відповідно. Ті, хто мав би відповідати, очолили процес. Чи надовго?

– Торік організація ЮНЕСКО попередила Україну, що Києво-Печерська Лавра і Софія Київська можуть потрапити до так званого "чорного списку". Експерти акцентували увагу на неефективному управлінні об'єктами, через що й виникають ризики для самих пам'яток. Адже Лаврою і Софією у нас керували і Мінкультури, і Мінрегіонбуд, і служителі церкви, і столичні управлінці. А хто має опікуватися Лаврою?

– Представники ЮНЕСКО були здивовані такою кількістю контролюючих і відповідальних, але сказали: ну, добре, якщо у вас сім няньок, у вас усе одно має бути якась програма управління. Наші чиновники, позичаючи в Сірка очі, кажуть: "Є". Хоча такого документа немає. Що у вас за план управління? Ось у нас фінансовий план. Експерти ЮНЕСКО кажуть: та ні, вибачте, це план фінансування, ми маємо на увазі інший документ: генплан, концепція, програма, назвіть його як хочете, але він має засвідчувати, що тут і через п'ять років буде музей. А наша влада не знає, чи буде тут музей, бо вона звикла працювати в режимі ручного управління. Іде дерибан землі, розпродаж окремих ділянок...

– Які забудови на сьогодні несуть найбільшу загрозу заповіднику?

– Це чітко викладено в торішньому звіті ЮНЕСКО, прийнятому на сесії комітету Всесвітньої спадщини в Севільї (Іспанія) з назвами об'єктів і адресами. Мінкультури приховувало цей звіт і не перекладало його. Тому неофіційний переклад було здійснено Всеукраїнською асоціацією музеїв, його розміщено на нашому сайті.

Закінчення на 8-й стор.

ГУМОР-АНТИОКУПАНТ

АРХІТЕКТОРИ ХИМЕРНИХ "МОСТІВ", ЧИ "ПРОРАБИ" ЧУЖИНЕЦЬКИХ "СПЕЦБУДІВ"?

Спроба сатиричного трактату, або ж Роздуми "маленького українця" над вчинками й безчинством деяких політичних "Гуліверів" та ліліпутів

Євген ДУДАР

Королі – не страшні.
Страшні королівські блазні.
Істина

Замість преамбули

В період "тоталітарного гуманізму" і глобальної брехні встановити, хто король, а хто блазень, не так просто. Як не просто визначити парсуну Гулівера, чи ліліпута. Візуально, здається, усе наяву: глава однієї держави – могутній ростом і будовою тіла – стоїть поруч із двома головними коротульками іншої держави. Отже, він – Гулівер. А вони – ліліпутини...

Згадуєш телебалаканину напередодні: "У Брюсселі зосталися задоволені оглядинами..." І також зостаєшся задоволеним. Оглядинами.

Опускаєш повіки. Нашорошуєш вуха. Себто визначаєш на слух. Хочеш бути задоволені ще й почутинами.

Вуха схоплюють запитання російських журналістів "Гуліверу":

Чому спочатку поїхав у Брюссель, а не в Москву?.. Звісно, – НАТО.

Звісно, – "язик", чорноморфлот. І, звісно ж, – Бандера... Бо для "Москви" – Бандера і свідомі українці, як для Гітлера – євреї. Ті заважали фюреру будувати великий " Фатерлянд". Ці – заважають путаним будувати "Велікую родіну". Одне слово, збудники усіх світових неладів і конфліктів. Винуватці усіх злочинів. І тих, що робив Гітлер. І тих, що робив Сталін. І навіть тих, що робило НКВД, КГБ руками путаних і припутаних...

То, можливо, у Москві сказали: "Паняй спочатку в Європу. Для отвода глаз. Потім повертайся до нас"...

Інтервйований винувато розумував, що всі початкуючі президенти вчаться їздити... І на кінець заспокоїв: "Усі дороги ведуть до Москви..."

Так, так. Бо, як "інтелектуально" висловився один високий російський чинодрал (нехай мені вибачать читачі-естети та цнотливі дами): "Хохлы пройдут в Европу – только через русскую ж-пу"... Перспектива, як бачимо, заманлива. Особливо для тих, хто на ту "русскую ж-пу" молиться.

Отже, все решта буде підпорядковано лише цьому напрямку. Все буде вирішуватися в рамках "націнтересів" володарів глобальної "ж-пи"...

Розплющую очі – о, диво! На місці "Гулівера" сидить подібний до нього манюній ліліпутик. І рече:

– Задачу свою я віжу, чтоби отношенія Украіни і Россії сдєлалі крутой поворот. Правільний...

Видалося, ніби хтось сказав:

– Маладєц! Задачу понял правільно...

Тоді в голову полізла пісня:

А на дворе то дождь,
то слякоть,
Слева – поворот и косогор,
Чтобы не пришлось любимой
плакать,
Крепче за баранку держись,
шофер...

Але... досвід водія підказує: "крепкоє дєржаніє за баранку" на крутих поворотах не завжди рятує. Треба досконало знати, у якому стані "вантаж", який тобі довірено везти. Якщо закріплена лише його четвертина чи третина, то найнадійніше правило: "Обережно на поворотах!" Бо оті частини, що у вільному плаванні, можуть занести у прірву. Разом з "баранкою"... І "крутой поворот" може виявитися останнім...

Ренесанс імперської плісняви

Отже, у центральному мегаполісі джунглів Євро-Азії – Москві – повні штани радості:

"... Победитель громкой избирательной кампании впервые приехал в Россию в президентском качестве. И всячески старался доказать, что отношения Москвы и Киева ждет ренесанс... Как говорится: все возвращается на круги своя... Быстро пронеслись годы оранжевого правления на Украине. И вот в Москву, наконец, в прекрасном смысле этого слова, приезжает тот, на кого когда-то в кремле сильно рассчитывали..." – це одкровення п'яного від щастя журналіста...

А Президент Медвєдєв, який свого часу своїми далеко не дипломатичними, а певною мірою навіть хамськими листами поглиблював обструкцію Президентові Ющенку і який, очевидно, не лише "когдато", а й тепер "рассчітивал"... так возрадуватися, що "чорная полоса отношеній" перервана, аж признався: "... С мыслью об Украине мы просыпаемся и засыпаем..."

"Маленькому українцеві" страшно стає від такої самопожертви. І він каже: "Краще було б, якби сама "мисль об Украінє" у вас заснула. Навіки-вічні..."

Та виявляється у "їхніх" "мисль" не лише "об Украінє"...

На зустрічі з Путіним "наш", ніби між іншим, натякнув, що може підкинути Росії українських "політиканів". Очевидно, назріває проблема з інакомислячими. А свого Сибіру в України нема (хоч, правду кажучи, за "освоєнням" цих територій українцями його можна вважати нашим). Отже, якщо "казли мешают жіть", відправленням "к такой матєрі" їх не позбудешся. То чому б "Єдіной Россії" не допомогти своїм "регіонам" поборотися з "врагами братского народа"?

Але Путін – не настільки "казьол", щоби привсекамерно підтримувати таку авантюру. Тому й сказав:

– Пришлите нам лучше украинского сала...

Почувши це, "маленький українець" Ваня Молдаван запропонував вислати пану Путіну "живою вагою" – стадо унікальних українських свиней промосковської "п'ятої колони"...

Демокайф і сумні реалії

У джунглях старої Європи з приводу нашої нової влади своя радість:

"Для нас немає значення, кого обрали. Для нас головне – що обрали демократично"... Бо, мовляв, їхні спостерігали і нічого кримінального не спостерегли... Так же воззраділи і правителі Нового Світу. У З'єднаних Стейтах Америки. Сподіваються, що в Україні тепер буде стабільність...

Свята наївність. А можливо, й не зовсім свята. Бабань-Європа живе у своїй цнотливій мушлі. Любить тишу і гармонію. Ненавидить збудників неспокою. І воліє бачити лише те, що їй лягає на душу. "Стейти" мають проблеми з нашим "непредсказуємим" сусідом. Із розбурханим по всьому світу "тероризмом"... То воліють діяти за українським прислів'ям: "Чеши дідька зрідка, аби гладкий був..." І намагаються не все бачити і не все чути... Отже, реалії набувають умовно-фантастичного вигляду... З екзотично-голубим відтінком... Перед очима "маленького українця"...

Новообранець і сам повірив, що він "всенародно обраний". І супер-демократично пообіцяв: "Програмноє рєшеніє я виполню перед українскім народом"... Мається на увазі, що "чісленноє насєленіє", яке говорить російською, отримає "комфортниє условія"...

Вимовляючи фразу "чісленноє насєленіє", оратор, очевидно, й сам не усвідомив, що "народ" і "насєленіє" – поняття різні. І їх не можна ототожнювати... Як і не можна плутати загарбника з визволителем...

Мовознавців прошу не повчати автора граматики. Слово "насєленіє", як і слово "прораб", що у заголовку (як і абревіатури НКВД, КГБ) він не перекладатиме українською, бо дуже любить їх саме в російському звучанні... Автор також людина і має право щось любити...

Отже, інформація для роздумів. Вождям, вождикам, вожденятам, деяким дипломатам і всім очільникам далеких і близьких держав, яких цікавить Україна, її територія і все, що на цій території діється. Коли Всевишній проводив територіально-адміністративний поділ Світу, щедро виділив нам, українцям, отой райський куточок планети, на якому господарюємо зараз. Наділив нас солов'їною мовою, багатою культурою, чудовими традиціями, працелюбністю і надзвичайною гостинністю. Такою надзвичайною, що ми часто плутаємо, хто у нашій хаті – гість, а хто – господар. Про цю феноменальну рису українця вже писано-переписано. Автор цих рядків у своїй найсвіжішій книжці "Чума в Україні" також намагався розгадати цей феномен. Отже, читачу, коли відчуєш, що деякі думки, висловлені мною в оцьому "трактаті", перегукуються з тими, що у книжці, не дивуйся. Наші сусіди кажуть: "Повторєніє – мать учєнія"...

А деяким людям треба й сто разів повторювати, аби "учєніє" хоч якось зачепилось за їхню голову...

Чого так багато рядків присвячую нашій гостинності? Бо це одна із тих головних рис національного характеру, яка часто з господаря нас перетворює на раба...

Отже: рідна земля, народ і "насєлєніє"...

Кожен народ має свою землю. Господній дар. Здійснюючи добродійну місію розподілу земель, Всевишній усвідомлював, що його постійний опонент – Сатана чинитиме все, аби святі задуми, добрі вчинки звести нанівець. Бо коли Господь ще формував народи, Сатана вже виділяв із них контингент "насєлєнія"... Мовляв, хай народи тішаться, що вони господарі на Господом дарованій землі. А ви маєте стати тією силою, яка не дає розвиватися індивідуалізму та іншому ізму... Наше правило: де я – там земля моя... Так у кожному Богом сотвореному народі Сатана натворив своєї гвардії – "насєлєнія"... У цих людців нема національної гідности, відповідальности за свою землю, гордости за свій народ. У них нема ні совісти, ні чести. Вони – раби своєї утроби і Сатани... Його вірні слуги, ревні виконавці всякої чортівщини... Волею і неволею...

Тож Україна в період світолюдотворення не була винятком. Господь сотворив народ, рогатий підкинув дещицю "насєлєнія"... Але біда не в самому "насєлєнії", а в його кількості. Кожен організм має у собі якусь кузьку. Та лихо, коли кузька набуває критичної маси.

У нас критичну масу нарощували століттями. Деяким нашим сусідам було вигідно, аби в Україні зоставалося щонайменше народу, а прибувало побільше "насєлєнія". Особливо старався той, що оголосив себе "старшим родичем". Народ України, як "врагов народа," вивозили до Сибіру, морили голодоморами, гноїли по тюрмах, розстрілювали його кращих синів і дочок. А вивільнену "житлоплощу" заселяли своїми покидьками. Тепер репетують, що "так склалося історічєскі". А історію, мовляв, переписувати не можна... Репетують ті, що переселяли. Бо можуть втратити аркан, на якому тримають Україну. Репетують ті, що заселяли. Бо може постати питання руба: Або прилучайтеся до українського народу, або ж – "...чемодан, вокзал, родниє места"... А в "родних мєстах" уже – "... ні кола, ні двора, только хрен да машкара"... Та й кому вони там треба? "П'ята колона" потрібна не вдома, а на "жізнєнно важних тєрріторіях"... Репетують ті, чиї руки по лікті в крові "врагов народа", "самостійников", "нєзалєжніков", "оуновцев", "бендеровцев", "кулаков", "попов"... Репетують до втрати свідомости. Як ото у "верховному свинарнику " розкувікалась краснокожая льоха харківської породи (продукт сумнозвісної свинарки Астраущенко), що за незалежну Українську самостійну соборну державу боролися послідовно лише комуністи і їхні вірні "бойци нєвідімого фронта" – чекісти. А націоналісти і прочєє боролися проти". Репетують, щоб заглушити голос правди про їхні злочини, яка шириться світом... І кличе до загального осуду їхніх вчинків...

То, очевидно, "всенародно обраному" та його ідейним семироженкам варто було б подумати, що "маленькі українці" на своїй землі також мають право на "комфортні умови"...

Щодо "всенародної обраності". З цього приводу політолог хутора "Мозамбік", що у центрі джунглів Європи, Ваня Молдаван каже: " У глашатаїв "нового орднунгу" плутанина з термінологією. Слід говорити не "всенародно", а "всенасєлєнно"... Так конкретніше... І співзвучніше з "всєлєнно"...

Та хоч як би було обрано, усе ж таки ніби "обрано". Отже, яко законопослушні громадяни, маємо віддавати "кесарю кесареве". При тому не забуваючи, що мусимо віддати й "Богу Богове". Дотримуватися святої Правди і святого письма. А там сказано: "Судіть їх по ділах їхніх"...

Бо кому більше дається, з того більше питається. Щоправда, привладні чечоткіни нахабно нам тлумачать: "Кіна нє будєт! Будєт тот фільм, который нужен. Который Україна увидит і услишіт..." Отже, як маленькі носії великої влади, за чечоткіними, ми маємо право її тільки носити... І сприймати лише "тот фільм", який тій владі "нужен"... На жаль, перші кадри "того фільма" показали, що цій владі "нужно" далеко не те, що потрібно народові України...

Далі буде.

СОЦІУМ

ЧОЛОВІК З ХМЕЛЬНИЦЬКА ЧЕРЕЗ СУД ДОБИВАЄТЬСЯ ВИБАЧЕНЬ ВІД ЯНУКОВИЧА

Мешканець Хмельницького, керівник юридичної фірми "Захист" Володимир Волосюк подав позов до суду про захист честі і гідності проти Президента України Віктора Януковича. Чоловік хоче, щоб Президент публічно попросив вибачення у нього та всього українського народу за свої висловлювання у Страсбурзі під час засідання ПАРЄ 27 квітня цього року. "Визнавати Голодомор як факт геноциду щодо того чи іншого народу, ми вважаємо, буде неправильно, несправедливо. Це була трагедія, спільна трагедія держав, що входили до СРСР", – заявив тоді Янукович.

Про мотивацію свого рішення і слухання справи у суді – в інтерв'ю з Володимиром ВОЛОСЮКОМ.

– Пане Володимире, що спонукало Вас до такого кроку – подати в суд на Президента країни?

– Я хочу зрозуміти, що вплинуло на пана Януковича, коли він назвав загибель десяти мільйонів українців, яку організував Сталін, не геноцидом, а голодом. Мені здається, що визначальною у формулюванні такої позиції була попередня розмова нашого глави держави з прем'єр-міністром Росії. Віктор Янукович зробив велику послугу для Путіна на засіданні ПАРЄ, коли фактично озвучив думку не української нації, а сусідньої держави. Бо всім відомо, що керівництво Російської Федерації ніколи не визнавало, що в Україні Голодомор 1932–1933 років був геноцидом, організованим Сталінським режимом.

Але головне те, що своєю заявою у Страсбурзі Янукович прямо порушив норми Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" від 28 листопада 2006 року, перша стаття якого однозначно стверджує: "Голодомор 1932–1933 років в Україні є геноцидом українського народу", а стаття 2 наголошує: "Публічне заперечення Голодомору 1932–1933 років в Україні як геноциду визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідності українського народу і є протиправним".

Крім того, 13 січня цього року набуло чинності рішення Апеляційного суду Києва щодо визнання керівників більшовицького тоталітарного режиму (Й.Сталіна, В.Молотова, Л.Кагановича, П.Постишева, С.Косіора, В.Чубара, М.Хатаєвича) винними у геноциді в Україні протягом 1932–1933 років. А це означає, що Янукович "потоптався" й по згаданому закону.

– Чи були погрози на Вашу адресу?

– 19 червня на мій домашній телефон зателефонував незнайомий, який погрожував розправою. Він сказав, що знищать мене за писанину на Президента України та СБУ. Я заяву вже направив до Генпрокуратури, щоб розібралися з цим випадком.

– На останньому судовому слуханні Ви клопотали перед суддею Волковою, щоб до справи долучилися у ролі свідків колишній президент Віктор Ющенко та Генпрокурор Олександр Медведько. Чим корисними можуть бути ці люди на процесі?

– Щодо Віктора Андрійовича, то він, як ніхто, доклав зусиль, щоб закордоном визнали Голодомор геноцидом проти української нації. Себто, без його участи у суді – ніяк. Що стосується Генпрокурора Медведька, мушу заявити, що він не виконав своїх прямих обов'язків та не відреагував на заяву Януковича. Адже, згідно з законодавством, прокурор повинен здійснювати нагляд за дотриманням законів України всіма громадянами. На мою думку, реакція Генпрокурора на слова Януковича мала б відобразитися у протесті правоохоронного відомства. На жаль, цього не було зроблено.

– У позовній заяві Ви вимагаєте від Януковича публічного вибачення перед українським народом. Як вважаєте, Президент України на це наважиться?

– Ніколи!

– …?! Тоді для чого потрібно було запускати цю справу?

– Щоб показати, що в Україні мало того, що системно порушуються закони, то ще й не працює правосуддя. Судді, яких призначає Президент, апріорі не підуть проти нього. Підтвердженням цього є, як на мене, упередженість судді Печерського райсуду Києва Волкової, яка розглядає мій позов. Вона офіційно в ухвалі про відкриття провадження по справі назвала мене іншої особою – Цугелем П.І. Суддя також незаконно допустила, щоб представника відповідача, себто Президента, благословив своїм підписом глава АП Сергій Льовочкін. Останній немає жодного стосунку до справи. Тому я, дотримуючись закону, дав відвід судді. Але пані Волкова його не прийняла.

Цим позовом я повинен довести Україні й світу, що людина, яка порушила закони, має бути покараною. Це стосується, зокрема, й Президента Януковича.

Розмову вів
Віталій ТАРАНЕНКО,
"Подільський кур'єр"

ДОКИ ЖИВЕ ЛЮДСЬКА ПАМ'ЯТЬ, ДОТИ ЖИТИМЕ ПОЕТ

Минуло 137 років від дня смерти великого сина України, поета-класика, першого міського лікаря Ялти, громадського діяча Степана Руданського (1834–1873).

На початку травня ми з правнучатим племінником поета Олексієм Боржковським, підполковником медичної служби, лікарем вищої категорії вирушили до Ялти на поетову могилу, щоб вклонитися пам'яті славного українця. Курортна столиця України з її м'яким кліматом, чистим цілющим повітрям, розманіттям місцевої флори, святковою набережною зустріла нас привітною сонячною дниною. Вздовж звивистих Ялтинських вуличок буйно квітувала гліцинія: велика дерев'яниста ліана вкривала суцільними гірляндами стіни будинків, паркани. Духмяні пахощі, настояні на сонці її блідо-фіолетових квітів, плавали в повітрі. Пишно цвіла сакура. Гілочки Іудового дерева полум'яніли червоними квітами, схожими на краплинки крові.

Іоанно-Златоустівський цвинтар знаходиться на узвишші Полікурівського пагорба. Здолавши серпантин вуличок старої частини міста та сто п'ятдесят шість сходинок, опинилися біля могили Степана Руданського. Синіми квіточками пишався вічнозелений розмарин, квітували тюльпани, нарциси й іриси, привезені нами минулого року з батьківщини поета й посаджені разом з учителями й учнями місцевих шкіл. Садовий інвентар, що взяли з собою, не знадобився: могила чиста і доглянута.

Поруч з пам'ятником височіє стрункий кипарис, що нагадує українську тополю. Згори видніється безкрає Чорне море, древні Кримські гори, квартали старої Ялти й сучасні новобудови у буйній зелені приморського міста. До підніжжя пам'ятника кладемо подільські (з батьківщини поета) червоні тюльпани.

– Уклін тобі, поете!

Існує Іоанно-Златоустівський цвинтар з почату XIX ст. Чимало видатних діячів культури й науки, літератури й мистецтва знайшли тут свій останній прихисток. В роки Другої світової війни фашисти зруйнували цвинтар, але могила Степана Руданського вціліла. 1967 року тут створено меморіальне кладовище. Перший пам'ятник на могилі поета було встановлено 1892 р. – кам'яну брилу з вирізьбленими на ній рядками:

На могилі не заплаче
Ніхто на чужині, –
Хіба хмаронька заплаче
Дощем по мені

і нижче:

Степан Руданський
Малоруській поет
Помер року 1873
Квітня 21-го 39 літ.

1968 року цей пам'ятник було замінено іншим – монолітом з кримського діориту з бронзовим барельєфом поета і тими ж рядками його поезії. Кілька років тому чиїсь брудні руки зірвали той бронзовий барельєф, щоб розміняти залишки совісті на дрібні гроші.

Втім, на цвинтарі пограбовано й інші могили.

Зараз на пам'ятнику поету гіпсовий барельєф. Цього разу виявили ще одну руйнацію: на могилі Степана Руданського пошкоджено кам'яний стовпчик, до якого кріпився масивний ланцюг-огорожа. Сумні наші роздуми обірвав голос літнього сивочолого чоловіка, який підіймався східцями вгору.

– Добрий день! Як добре, що ми зустрілися!

Отак ми познайомилися з Володимиром Володимировичем Навроцьким – нащадком козацького роду, доктором медичних наук, професором, фтизіатром, письменником, краєзнавцем. Цей вроджений інтелігент, життєлюб, людина енциклопедичних знань був нашим незмінним гідом впродовж всього нашого перебування в Ялті. Саме з його ініціативи в одному з Ялтинських санаторіїв створюється музей, до експозиції якого увійдуть і матеріали про нашого земляка Степана Руданського. Декілька експонатів

Класик української літератури, перший міський лікар Ялти Степан Руданський упокоївся на Іоанно-Златоустівському цвинтарі.

до майбутнього музею подарував Олексій Боржковський.

2 травня біля могили поета на пам'ятний мітинг зібралось більше сотні шанувальників його творчості: учні, студентська молодь, представники творчої інтелігенції – люди різні за віком, фахом, соціальним станом. Дорогою до могили Степана Руданського познайомилися з Миколою Софроновичем Артамоновим – чувашем, уродженцем Поволжя, п'ять років він мешкає в Ялті й щороку у Дні пам'яті Степана Руданського поспішає на поетову могилу. Відкрила та вела мітинг Ірина Карнакова, виконуюча обов'язки завідуючої музеєм Лесі Українки. Тепло і щемно про Степана Руданського, його творчу спадщину у своїх виступах розповідали Світлана Кочерга – кандидат філологічних наук, Валентина Овсійчук та Світлана Регрут – кращі вчителі української мови та літератури місцевих шкіл, Володимир Навроцький. Олексій Боржковський презентував книжечку "Степан Руданський (1834–1873). Поет. Лікар, громадянин" (К., 2009) – видання Національної наукової медичної бібліотеки України, від себе й земляків поета подякував присутнім за шану до його родича. "Доти житиме поет, доки житиме пам'ять про нього", – сказав він на завершення. У заході взяли також участь Ялтинське міське товариство "Просвіта" ім.Тараса Шевченка на чолі з його головою Володимиром Олійником, капела бандуристок ім.Степана Руданського Кримського гуманітарного університету (керівник Інна Шинтяк), священик грекокатолицької церкви отець Ігор Гаврилів відслужив панахиду. Звучали поезії Степана Руданського у виконанні учнів та студентів Ялтинських навчальних закладів. Приємно було дізнатись про те, що робота "Образ Івана Мазепи у поемах Степана Руданського і Володимира Сосюри" учениці 8 "Б" класу Навчально-виховного комплексу №15 "Гімназія-школа-садок" ім.Степана Руданського Христини Виноградової 2010 року серед МАНівських робіт школярів Криму зайняла 2 місце.

До підніжжя пам'ятника лягли букети й корзини квітів. Завершився мітинг спільним виконанням невмирущої пісні, перлини поетової творчости "Повій, вітре, на Вкраїну..."

Ольга ЮРЧИШИНА,
краєзнавець, руданськознавець.
с.Іванів на Вінниччині.
Світлина автора.

СУЧАСНИЙ ВАНДАЛІЗМ

Сергій КРОЛЕВЕЦЬ: "ЗА ПЕРЕДАЧЕЮ ЛАВРИ СТОЇТЬ КОРУПЦІЯ"

Це ресторан на березі Дніпра прямо під Лаврою, наміри забудови за тим проектом, який виграв конкурс щодо Мистецького арсеналу, оці куби, паралелепіпеди, трикутники прямо на валах Цитаделі якоїсь японської чи французької фірми, офісно-культурологічний чи житловий комплекс по Лаврському провулку та інші наміри забудови в охоронних зонах об'єкта під охороною ЮНЕСКО.

У МИСТЕЦЬКОМУ АРСЕНАЛІ НЕ БУДЕ МІСЦЯ МУЗЕЯМ, ЯКІ ЗАВАЖАЮТЬ ЛАВРІ

– Ви згадали Мистецький арсенал. Цього року Кабмін виділив на цей проект 125 мільйонів гривень. Яка доля чекає на цей музейний комплекс, наскільки він важливий сьогодні для музейників і пересічних громадян?

– За 5 років було стільки розмов навколо того, що це буде за Мистецький арсенал, і кожен уявляв його так, як дозволяла йому фантазія. Це було схоже на ту притчу, коли сліпих підвели до слона і кожен потім розповідав, що таке слон, залежно від того, за яку частину тіла він ухопився. Приблизно так було з Мистецьким арсеналом. Не було концепції, програми, бачення. Нам спочатку показували одну концепцію, потім іншу. Я 2005 року був у складі якоїсь ради і поставив запитання: яка юридично-правова форма того, що ви пропонуєте, чи це буде таке собі музейне об'єднання, де буде музей книги, театральний, історичний, художній, Трипілля, і в кожному з них свій директор, бухгалтер, своя територія, свої фонди, – чи це буде єдина юридична особа, до якої увіллються ці музеї. Мені ніхто не дав відповіді. А десь місяць тому я прочитав інтерв'ю Наталії Заболотної (колишня директор Українського дому, а нині директор Мистецького арсеналу. – **Авт.**), яка розповіла про свою концепцію цього Арсеналу. Там буде живий музей.

– А що це означає?

– Там не буде стаціонарної експозиції. Це хороша концепція. Вона має право на існування. Концепція Заболотної зрозуміліша й логічніша, ніж попередня. Але марення тим, що музеї з Лаври перейдуть до Арсеналу, необхідно полишити. Там не буде місця...

– Арсенал був покликаний стати українським Лувром. А який у принципі механізм створення національних музеїв: спочатку стіни – потім колекції чи навпаки?

– Проголосити: ми завтра зробимо такий собі Лувр – неможливо, оскільки такі потужні колекції, як в Ермітажі, Берлінському музеї та інших, створювалися століттями. Причому створювалися країнами-імперіями у період їхнього імперського існування. Наполеон звозив цінні об'єкти, які згодом потрапили до колекції Лувра, з усього світу. Російська імперія 300 років збирала колекцію для Ермітажу в різний спосіб. Колекція музею "Метрополітен" (США) скуповувалася за величезні гроші.

Спочатку мають бути величезні кошти, насамперед на закупівлю експонатів, а потім для цих експонатів добудовуються або розбудовуються, або пристосовуються ті будівлі, які є.

Утиліти на сьогодні таку імперську ідею можна в разі, якщо Україна поставить собі за мету стати імперією. Та й навіть тоді – це нездійсненна мрія. Не можна збудувати такий величезний музей за 2–3 роки. А тим більше шляхом "пограбування" інших музеїв.

– На музейну справу й виставкову діяльність бюджетом-2010 передбачено 127,6 млн. грн., а на збереження історико-культурної спадщини 142,6 млн. грн. На що може вистачити цих коштів?

– Це дуже невеликі гроші. Розділіть їх на 450–470 музеїв, що є в Україні, різного підпорядкування: Мінкультури, обласні, міські...

У США МІНІСТЕРСТВА КУЛЬТУРИ НЕМАЄ І КУЛЬТУРА НОРМАЛЬНО РОЗВИВАЄТЬСЯ

– А яким має бути фінансування, щоб музеї не животіли? Чи вони мають ставати самоокупними, залучати відвідувачів? Як підняти престижність музейної справи?

– Тут важлива не сума грошей. Має бути змінено принцип фінансування в культурі. У нас бюджет прийняли, Мінкультури поділило гроші між музеями й контролює їх використання. Цих коштів завжди бракуватиме. Треба дати можливість музеям вільно оперувати цими грошима й заробляти додаткові кошти. Музеї мають приймати відвідувачів, розширяти експозиції, створювати виставки, бажано їх возити за кордон. А яка місія Мінкультури? Ким є міністерські чиновники? Вони творять культурний продукт? Ні! Споживають? Ні. Чому міністерство скрізь лізе і всіх повчає? Втручається в такі питання, у які в жодній країні міністерство не втручається, там, де воно (міністерство) є. Адже в деяких країнах Мінкультури відсутнє, і там нормально розвивається культура.

– У яких країнах?

– Наприклад, у США.

Треба дати права музеям самим приймати рішення. Має бути так. Мінкультури каже: вам потрібно для фінансування 10 млн. грн., ми даємо 8 млн., але даємо гарантовано, а решту шукай сам, роби експозиції, залучай відвідувачів, меценатів, спонсорів. Те, що зробиш, спрямовуй на розвиток своєї сфери. Таку реформу Європа проводила не так давно. У Голландії прийняли свою програму "Вільний політ" ("Дельтаплан"), і назвали її приватизація (в нашому розумінні усамостійнення). Вони дали право музеям приймати будь-які рішення, навіть щодо фінансово-господарської діяльності – як приватним організаціям (звідси термін – приватизація). А міністерство займається моніторингом ситуації, дає поради, стежить за тим, щоб вчасно дійшли гроші, дотримувалися норми права. Усе. Обирає директора Музейна рада (у кожного музею своя), де немає жодного чиновника. А міністерство лише формалізує відносини вже обраного директора з державою контрактом і не втручається в його діяльність. От і вся реформа!

Розмовляла Анна ЯЩЕНКО

Закінчення. Початок на 5-й стор.

АЗАРОВ ЗАЧИСТИТЬ ЛАВРУ ПІД РЕЗИДЕНЦІЮ КИРИЛУ?

Нинішня влада настільки глибоко прогнулася перед предстоятелем РПЦ Кирилом з його рефренами про "російський світ", що прем'єр-міністр України Микола Азаров на зустрічі з Кирилом заявив: керівництво країни успішно розбудовує православну віру й навіть планує до кінця року виселити з Києво-Печерської Лаври всі світські об'єкти.

Нагадаємо, 14 червня Кабмін ухвалив рішення, за яким керівники профільних міністерств і відомств зобов'язані "вжити до 16 липня 2010 року заходи щодо виселення з території Києво-Печерської Лаври суб'єктів господарювання, діяльність яких не пов'язана з діяльністю монастиря і Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника". Але поки що жодних альтернативних приміщень об'єктам, що опинилися перед загрозою виселення, не пропонують.

У "чорний список" на виселення потрапила клініка Інституту епідеміології та інфекційних хвороб ім. Громашевського, у якій лікуються ВІЛ-інфіковані, розташована на території Лаври. Ця клініка – унікальний в Україні заклад. І не лише за рівнем медичного обслуговування, обладнанням. А й тим, що її збудовано без державної підтримки, на кошти світових організацій та фондів Всеукраїнською мережею ВІЛ-інфікованих України. Це чи не єдиний в Україні приклад, коли мільйони доларів, що виділялися ще до кризи міжнародними організаціями, не були розкрадені, а використані саме на будівництво клініки. На рік в Центрі СНІДу обслуговують 8 тисяч людей з України. Туди везуть пацієнтів, яким не можуть дати ради в регіонах. Там функціонують палати інтенсивної терапії, лабораторії. Створено сучасні комфортні умови.

Хворих на ВІЛ/СНІД таке ставлення, звісно, обурило. Вони вирішили будь-що відстояти приміщення, побудоване ще 100 років тому на гроші киян, що призначалися саме на інфекційну лікарню.

До кандидатів на виселення потрапили й відомі культурні заклади: музей книги і друкарства України, музей українського народного декоративного мистецтва, музей театрального, музичного та кіномистецтва України.

Думка музейників, які опинилися перед загрозою виселення, одностайна: вони проти переїзду, але якщо їм будуть надані відповідні приміщення, вони погодяться. А ще вони радять посадовцям, які з такою легкістю вирішують долю музеїв, хоч раз їх відвідати.

УВАГА!

КНИЖКОВА СКАРБНИЦЯ УКРАЇНИ

Державна історична бібліотека України (м.Київ, 01015, вул.Івана Мазепи, 21, корп. 24) була заснована 1939 р. Розташована вона на території Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника. Книжковим фондом Бібліотеки, який нараховує близько 1 мільйона одиниць зберігання, користується велика кількість читачів. Тут зберігається унікальна література, цінні книги, зразки вітчизняного і світового друкарського мистецтва. Серед видань, які зберігаються в бібліотеці, багато унікальних: "Острозька біблія", видана Іваном Федоровим 1581 року – визнаний у всьому світі шедевр друкарського мистецтва з високохудожніми заставками, ілюстраціями, колекція видань Києво-Печерської Лаври, Синопсис – перший посібник з історії, виданий послідовно 1674 р., 1678 р., 1680 р. та ін. Бібліотека має добре організований довідково-бібліографічний апарат, поряд з каталогами і картотеками, має у своєму складі довідники, посібники, монографії, науково-популярні видання з історії України. Надзвичайно багатогранними є функції Бібліотеки: сприяння розвитку історичної науки та суміжних дисциплін, робота з удосконалення їх викладання в навчальних закладах, популяризація історичної та культурної спадщини. Історична бібліотека є великою книгозбірнею, в якій органічно поєдналися наука і культура, старовина і сучасність, її без перебільшень можна назвати скарбницею України.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0123456789